

На лютім сонці закипали сосни
І в ніч стікали терпкістю смоли.
Ми в літо йшли, і звідти – в ранню осінь,
Й сонети пізні... За бучні столи

Нас садовили, нам вітальні тости
Підносили в солодкій лжі промов.
А ми поетами лишались просто
І ще людьми, за будь-яких умов.

Зимовий день – звичайне й серед літа,
І вже поскрізь – зима, зима, зима...
Сибір і каторга – здавалось, на півсвіту.
Тюрма і темінь. Темінь і тюрма.

Та світлом нам були сніги пречисті.
І в друзі вибирали – декабристів.